

COPILUL DOBROGEAN

ANUL III No. 5

MAI 1937

Revista „Copilul Dobrogean“

*Apare lunar, sub auspiciile Asociației învățătorilor,
secția Tulcea și sub conducerea următorului comitet :*

D. DOGARU-învățător
Ing. A. POPESCU-profesor
Pictor V. PAVLOV-profesor
IORD. PETRACHE-învățător
EM. IANCULESCU-student
TH. IACOBEL-fotograf

DIRECTOR

Const. Petrache

Revizor Școlar

Str. Cicerone No. 2 bis—Galați

REDACTIA ȘI AD-ȚIA

N. Damlenescu

învățător

Str. Buna-Vestire No. 74 sau șc. No. 1 b.

Abonamentul :

Anual 40 lei

De sprijin 80 lei

Ce cuprinde această revistă :

De ce ne iubim țara
Trei bănuți de aur
Intăia zi de școală
Zorilă zori de zi și frații lui
La câmp
O întâmplare cu un bețiv
Graba strică treaba
Busuioac Verde
Ce învățăm la străjerie
Stânjănel și Frăsinel
Vacanța Paștelui
Închinare
Grădina de pomi
Cum îmi arăt dragostea față de părinți și frați
Pădurea în luna Mai
O întâmplare

*Stoianovici I. Alex.
Doina Țămășdan
Costeanu Milică
Vasile Gh. Comșu
Leoca N. Fănică
Burtea N. Stana
Hugi I. Dumitru
Ioan D. Roșu
Mimi Singurelu
Vasile St. Ghergheșan
Ana V. Malcef
Simion Dumitrof
Chiriță Tudorel
Badea D. Constantin
Mincu Anghel
Hădărlan Arșalus*

Hazuri, jocuri, o vorbă bună pentru fiecare.

Reviste pentru schimb și orice altă corespondență pentru „Copilul Dobrogean“, se trimite pe adresa redacției, Buna Vestire No. 74.

Tip. • CURIERUL TULCEI • — Tulcea

De ce ne iubim țara.

Patria este întinderea de pământ, pe care au trăit și au murit strămoșii noștri, lăsându-ne nouă, celor care trăim astăzi pe această bucată de pământ, limba și obiceiurile lor.

Ne iubim patria pentru că este mama noastră, este leagănul în care ne-am născut, creștem ocrotiți de ea, în limba și obiceiurile strămoșești, pentru că ea ne iubeste ca pe copiii ei și fără ea, am dispărea. Am dispărea, fiindcă alte popoare din jur ne-ar subjuga, ne-ar asupri, ne-ar face să ne pierdem limba și obiceiurile, ne-ar da altă haină și ne-ar face nedemni de strămoșii noștri. Dar fără patrie, noi nu am pierde numai comorile sufletești, ci am pierde încă și toată bogăția ei, care ar cădea în mâna asupritorilor, iar noi am fi servitorii lor.

Patria este sfântă. Și după cum un fiu își apără pe mama lui, tot așa fiecare fiu al patriei, datorează chiar sacrificiul propriei lui vieți, atunci când ea este în pericol. Fiindcă noi murim, dar patria trăiește în veci.

ȘTOIANOVICI I. ALEX., cl. I-a L. P. C.—Tulcea

Trei bănuți de aur.

Florinel, ca orice copil, iubea foarte mult banii de aur. Sigur că nu erau de aur, dar fiind scoși de curând din monetărie erau noi și luceau, iar lui Florinel, luciul acesta îi plăcea așa de mult, că de prînea vreun bănuț nu-l ar fi cheltuit ferească slănul.

Intr'o seară, fiind poțîți părinții lui la un unchiu bogat, l-au luat și pe Florinel cu ei. În timp ce părinții lui discutau ca între bătrâni, el se plictisea de moarte și se învătea prin casă negăsindu-și locul. Deodată, se văzu într'o cameră mică, plină cu tot felul de bibelouri. Dar din tot ce era în casă, îi plăcu mai mult un pitic. Statuia era așezată într'un colț. Era bătrân și barba îi ajungea până la genunchi. Picioarele îi erau strâmbe și încălțate cu niște bocanci mari. Pe cap avea o tichie ascuțită, iar în spate ducea un coș împletit. Rădea mereu piticul acesta.

—Oare de ce zâmbește într-una?—se întrebă Florinel și se apropie mai mult de statuie.

Deodată își aruncă ochii în coșulețul din spatele piticului și înțelese zâmbetul lui fericit. În coșul piticului, erau trei bănuți de aur!

—Sfinte Doamne—suspina Florinel—trei bănuți de aur! Cu așa o avere, nici un prieten nu se laudă! Vai, de-ar fi ai mei!... Nu-și putea îndepărta privirile dela statuie. Ii veni o idee. Era singur în cameră... să încerce să întindă mîna. Mica lui inimioară îi bătea să sară din loc..., întinse mîna tremurîndă spre coșuleț și iată simți în palmă cei trei bănuți de aur. Era tocmai timpul, căci se auzi chemarea mamei lui:

—Florinel, unde ești? Hai mamă, căci plecăm acasă!

Deabea avuse timp să-și bage bănuții în buzunar, când trebuia să-și ia rămas bun dela unchiul.

În drum, spre casă, nu putea să scoată o vorbă, deabea ajunse se și urcă în pat, mințind că îl doare capul. Bănuții îi strîngea în palma lui mică și de bucurie nu putuse adormi de cît târziu, cu gândul numai la ei.

...Deodată se pomeni—nu știu cum—cu piticul în fața lui. Dar acum nu mai zâmbea. Fața îi era speriată, iar buzele-i gata de plîns, îi arăta mereu coșul din spate și spunea:

—Dă-mi înapoi cei trei bănuți de aur.

—Ce bănuți îți trebuie? zise Florinel, speriat.

—Cel pe cari l-ai furat din coșulețul meu!

—Eu n'am furat nici un ban.—Încearcă Florinel să se desvinovățească și strângea cu putere bănușii.

—Ba da,—întărea piticul.—Am văzut eu bine, dar n'am putut striga, căci noi piticii suntem blestemați de mama pădurii să nu putem vorbi și umbla până la miezul nopții. Dă-mi banii înapoi, căci erau singura mea avere și bucurie!

Fiindcă Florinel nici nu vrea să audă pe pitic, acesta se infurie și zise:

—Nu vrei? Ei dacă nu-i dai de voie bună, ai să-mi-i dai altfel—și plecă.

Băiatul se bucură că a scăpat și se pregătea să doarmă mai departe, când auzi un zgomot neobișnuit. Se ridică în pat să afle cauza, dar căzu îngrozit pe pernă.

Camera era plină cu pitici, iar în mijloc, era piticul păgubit care striga:

—Uite, acolo e hoțul. Prindeți-l! Legați-l! Florinel a țipat și încercă să fugă spre a scăpa de ceata piticilor. Se svârcoli așa de tare, încât căzu din pat și din cauza loviturilor se trezi.

Dimineața, avu remușcări pentru fapta lui urâtă. Iar roșu se făcu de-abea atunci când tatăl lui îi spuse:

—„Florinel dragă, am întâlnit pe unchiul tău și mi-a dat trei bănuși de aur pentru tine“.

Erau la fel ca cei furați dela pitic. Oare știe unchiul de furtul lui și vrea astfel să-l umilească? Sau îi trimete bănușii din dragostea pentru el? Ori cum ar fi, Florinel s'a hotărât ca să repare greșala. Se va duce la unchiul lui și va pune banii la loc, iar dacă unchiul va ști ceva de furt, îl va ruga în genunchi să-l ierte și-i va promite că nu va face asemenea faptă.

Se îmbracă deci și plecă. Unchiul său stătea pe terasă și citea gazeta. Florinel îi dete bună ziua și îi mulțumi pentru bănușii trimiși.

—Nu trebuie să-mi mulțumești copilul mei! Ți l-am dat cu plăcere, zise unchiul, fiindcă ești un copil cuminte!

Lui Florinel, îi venea să s'ascundă de rușine. Dar se bucură totuși, văzând că unchiul nu știe nimic și zise atunci:

—Unchiule dragă, am văzut aseară un pitic într-o cameră, mi-a plăcut foarte mult! Dă-mi voie să-l mai văd odată l...

—Du-te picuile! răspunse unchiul.

Cu inima tremurândă, intră în cameră și se apropie de pitic. Fața lui nu mai era zâmbitoare și era așa cum o văzuse

În vis, tristă și cu ochii posomorâți. Puse în coșuleț cei trei bănuți de aur furați și se grăbi să plece.

Dela ușă se uită încăodată înapoi. Acum văzu pe pitic mulțumit și cu zâmbetul lui fericit pe buze.

DOINA TĂMAȘDAN, cl. I-a liceu—Radauți

Intâia zi de școală.

—Tinco, să știi că la toamnă, am să dau pe bo-sacu, ăste la școală, îi zise tata într-o zi mamei, arătându-mă pe mine.

Din ziua aceea, a crescut în mine un dor nebun de școală. Număram săptămânile, ba mai pe urmă și zilele, din lungul timp, care parca că nu mai are sfârșit. Ce puteam să fac, dacă nu eram și eu în sat să mă găsesc cu alți băeți, cari urmau și ei să vină la școală, ca să-i cunosc mai bine. Eram vier.

Când venea cineva, să-mi aducă de-ale gurii, nu puteam să vorbească altceva, că eu îl ispileam mereu: Cum e la școală, ce fac băeții, pe ce slau, cine urmează să învețe clasa I-a și a. m. d. s.

Măi, ce bucurie am simțit, când am auzit pe tata,

că ne învață domnul Manole Iorga, căci era prieten cu mine și mă cunoștea dela Rachelu, că-i spuneam poezii și mă întreba socoteli.

Iacă că îi-a venit rândul de școală și îie, mi-a zis mama: mâine îți fac geanta și s'a pus pe lucru.

—Ahaha, să vezi bătae, spuneau frații, dar eu mă întristam din ce în ce mai tare.

În dimineața zilei de sfeștanie, mai înainte de-a veni părintele, au intrat în clasă toți băeții și domnul. Eu eram cu soră mea, care la ușă mă lăsă și plecă, iar eu am intrat. Acum nu mai râdeam, ci începui a plânge de răsună clasa. Se făcu liniște ca în biserică, când nu mai citește preotul.

Domnul veni la mine ca să mă împace, dar eu cap aveam. După câțva timp, început a vorbi, dar tot ca proștii cu capul în jos.

Seara, am povestit acasă, toate cele văzute în clasă.

Nu putea să vorbească nimeni cu mine. După câteva zile, m'am învățat și la toate întrebările eram cel dinlăun. Din an, în an, mă gândesc, cum era bosacul de atunci și cum este cel de acum.

COSTEANU MILICĂ, cl. VII-a—Luncavița

Zorilă zori de zi și frații lui.

Se spune că a fost o babă și baba asta avea trei feciori. Pe feciorul cel mare îl chema Decuseară, pe cel mijlociu îl chema Miază-noapte, iar pe cel mic îl chema Zorilă zori de zi.

Pe timpul feciorilor ăștia, era și un împărat care avea trei fete și pe care le-au furat trei smei.

Atunci împăratul a dat ordin în toată țara, că cine va scoate fetele dela cei trei smei, le va lua de soții.

Atunci baba a spus că ea are trei feciori și îi va trimite ca să scoată fetele dela smei.

Feciorii când au venit dela lucru acasă, baba le-a spus ca să stea și să le coasă câte o cămașă.

Baba le-a mai spus, că pe fetele împăratului le-au furat niște smei.

Auzind aceste cuvinte, frații au pornit-o la drum, au mers cât au mers și au dat de o răpă.

Aici au stat trei zile și trei nopți de au împletit o frânghie de tei.

S'a legat Decuseară de mijloc și și-a dat drumul în groapă. A mers el o zi și o noapte, dar făcându-i-se frică, a clătinat din funie. Frații de afară, l-au scos în sus. Atunci s'a băgat Miază-noapte. Acesta a mers până în tărâmul celălalt, dar făcându-i-se frică și lui,

a clătinat de funie și frații l-au scos afară. S'a bagat apoi Zori de zi. El înainte de a se băga, le-a spus fraților: eu chiar dacă voi sta 3-4 ani, să nu plecați de acolo până n'oiu veni să vă vestesc.

Când l-a văzut fata cea mare a împăratului i-a zis: —Ce cauți pe aici?

Atunci Zori de zi a întrebat-o, că ce mănâncă smeul cel mare, iar fata i-a răspuns, că bea un butoi de vin și mănâncă un bou tript și un cuptor de pâine. A mai întrebat-o, că ce putere are smeul, iar fata i-a răspuns, că asvârle buzduganul cale de o zi și bate în poartă, din poartă în ușă și din ușă, vine în cui după ușă.

Stând ei așa de vorbă, numai iată aude buzduganul venind. Atunci el a eșit și l-a prins în degetul cel mic, l-a luat și l-a asvârlit încă de două ori, cât l-a asvârlit smeul.

Atunci smeul când a văzut ce putere are, a zis că ăsta îi mănâncă viața.

(Va urma)

VASILE GH. COMAN, cl. VII-a—Ostrov—Tulcea

Un grup de cititori de-ai revistei, din Isaccea.

La câmp.

Suntem în plină primăvară. Toată suflarea e plină de bucurie, în acest anotimp. Părinții au ieșit la câmp, la lucru.

La fel și noi școlarii, în orele de practică agricolă, lucrăm cu plăcere.

Acum să vă spun, cum domnul învățător ne-a făcut o jumătate de zi de muncă, plăcută. Cu o zi înainte, ne-a spus la toată clasa V-a și a II-a, să venim toți la școală, că vom merge la câmp, să punem năut. Celor mai mari, ne-a spus să aducem și săpi.

A doua zi, am venit toți la școală. La ora 9 dimineața, ne-am așezat pe două rânduri.

Cei cu săpile, adică noi din cl. V-a, în față, cu săpile ridicate pe umăr, părea că aveam arme. Dela școală și până la ieșirea din sat, am mers framos, cântând cântece de veselie, în legătură cu anotimpul.

După ce am ieșit din sat, am mers liberi, în jurul domnului învățător, care ne întreba de diferite ierburi și plante, ce le găseam în drumul nostru. Nici n'am simțit când am ajuns la locul cu pricina, care se găsea la vreo 800 m. departe, de sat. Am făcut un mic popas. După ce domnul învățător ne-a învățat cum se pune năutul, ne-a așezat cu săpile în rând, mână, lângă mână, pornind întâiu cel din margine, apoi unul după altul. În urma noastră, cei din clasa II-a, puneau în cuib câte 5-6 boabe și astupau.

După un ceas de lucru, am oprit lucrarea, s'o împestrițăm cu cântece și jocuri. După 20 minute, am continuat lucrul.

La ora 12 am terminat. Am plecat spre școală, tot veseli și cântând.

La școală, am făcut rugăciunea și apoi am plecat spre casă mulțumiți, că am petrecut la câmp.

Astfel am pus năutul.

LEOACA N. FANICA, cl. V-a pr.—Cârjelari

România nu are alt păzitor decât pe Dumnezeu și arma Lui.

MIHAIL KOGĂLNICEANU

Fa-ți datoria oricând; totdeauna va fi cineva care să te vadă și acela ești tu.

N. IORGA

O întâmplare cu un bețiv.

Intr'o zi de vară, veneam dela câmp, că-i dusesem mâncare lui taticu. Mergând spre casă, pe șosea, m'am întâlnit cu un om beat. Se vedea de departe cum se dădea când într'o parte, când într'alta. Cum l-am văzut, mi-am zis că omul acela nu e treaz. Intr'adevăr, apropiindu-se de mine, se tot uita lung și mă măsura. Eu nu mi-am dat seama și i-am dat bună ziua. Dar el a crezut că am spus ceva de rău și începu să mă înjure, apoi se luă după mine, holbând niște ochi mari și roșii. Eu am început s'o iau la picior, uitându-mă mereu înapoi, ca nu cumva să mă apuce pe negândite dela spate. El venea mereu după mine, abia mergând, și bodogănind mereu din gură. Nu-mi mai era teamă de el, pentru că obosise și nu mai putea să mă urmărească. Dar când se apropia de mine, tot fugeam. Apoi am tras o goană și l-am lăsat în urmă. Acum nu putea să mă ajungă. Dacă a văzut el, că nu mă poate prinde, m'a lăsat în pace. Când mi-am aruncat ochii înapoi, el se întorsese. Mergea, cădea, iar se scula, din nou cădea, iar mai mergea puțin, apoi iar cădea, și abia se mai scula. A mers el cât a mai mers, apoi a căzut în drum. Veneau căruți pe drum, el nici nu simțea. A venit apoi un om și l-a ajutat să meargă acasă. De-atunci de câte ori întâlnesc vreun om beat, mă dau la o parte, îi fac loc să treacă și nu-i dau nici o atenție. Nu-i dau nici bună ziua, și nici nu-i vorbesc. Mi-e să n'o mai pătesc cu vreunul.

BURTEA N. STANA, cl. VII-a pr.—Smârdanul Nou

Graba strică treaba.

Intr'o zi, lucram la traforaj. Incepuse să se înop-teze. Luminile încă nu ardeau. Eu lucram înainte. Cum era întuneric, mama îmi spuse: «Nu te grăbi să lucrezi,

așleaptă să deie drumul la lumină, nu știi vorba aceea? »
 «Graba strică treaba»!

Dar eu lucrăm înainte și nu voiam să ascult.

Cum lucrăm înainte, deodată auzii: «poc»! Mi se rupse pânza. Mi se rupse una, două, trei, pânze. Numai ce aud iarăși și mai tare: «poc»! Mi se rupse scândura ce lucrăm. Atunci mama a început să mă certe, zicându-mi: «Nu ți-am spus eu să nu te grăbești și că graba strică treaba?»

De atunci nu mai mă grăbesc și nu mi s'a mai întâmplat lucruri neplăcute, ca acelea povestite.

HAGI I. DUMITRU, cl. III-a șc. No. 2 b.

Busuioc Verde.

A fost odată un împărat, care avea palatul alături de o colibă, în care locuia o babă bătrână. Împăratul acela avea o fată. Într-o noapte, împăratul șerpilor, veni la fereastră să-i ceară fata, de soție. Dacă nu i-o dă, să iasă să lupte cu el. Dar împăratul n'a ieșit. A doua noapte, a venit iar șarpele, a strigat ca să-i dea fata, dar împăratul a ieșit cu o oaste, însă șarpele a înghițit-o. A venit a treia noapte, cerând să-i dea fata. Împăratul a spus că i-o dă, dar afară nu mai iese. I-a dat fata și șarpele s'a dus în palatul lui. Împăratul a dat poruncă în împărăție, că cine poate să scape fata, i-o dă de soție. Baba din colibă s'a dus la împărat și i-a spus că are un fecior și-l va trimite, să scape fata. El s'a dus, s'a dus și a văzut un palat strălucind. Când a ajuns, s'a uitat în palat și a văzut șarpele cu două capete, că stătea pe pat, iar un cap o lungea pe fată. Ii spuse ca să-i dea armata luată dela împăratul lui, dar șarpele, se împotrivi lui Busuioc Verde, căci așa îl chema pe feciorul babei. Busuioc Verde s'a suit atunci pe o movilă și a început să omoare la șerpi, încât a lăcut un morman cât Ceahlăul nostru de mare.

Apoi s'a dus la șarpe, la omorît, a luat fata și a pus-o să-i caute în cap. Fata aruncându-și ochii afară, vede un om, cu un picior și o mână, mâna moale. Ei au început să râdă. Jumătate om, că așa se chema omul acela, i-a spus lui Busuioc Verde ca să se lupte amândoi.

(Va urma)

ION D. ROȘU, cl. VII-a—Ostrov—Tulcea

Ce învățăm la străjerie ?

Ora de străjerie, pentru noi elevule, este o oră dintre cele mai frumoase și plăcute. Când vine această oră, toate fetele sunt vesele, căci știm că petrecem bine.

Auzim istorioare, din care tragem învățături folosite. Ni se citește și din Sf. Evanghelie, care ne amintește de Dumnezeu și Domnul nostru Isus Hristos.

Cântecele, jocurile și exercițiile care ne înveslesc, nu lipsesc din această oră. Pe lângă toate acestea, vara facem excursii, unde învățăm gospodăria și semnalizările.

La slăjerie mai învățăm să ne prezintăm, să dăm raportul pe cuiburi și grupe. Facem nodurile care ne folosesc în viața de toate zilele. Deviza noastră care este: „Credință și muncă pentru Țară și Rege?“, ne învață că trebuie să muncim și să ne iubim țara și regele.

Pentru ca să se lucreze mai bine și să poată lua parte toți copiii țării, M. S. Regele Carol al II-lea a unit străjeria cu cercetășia la 24 Ianuarie anul acesta.

MIMI SINGERLIU cl. IV-a pr. No. 2 I.—Tulcea

Stânjânel și Frăsinel.

Se spune că a fost odată un împărat, care avea un fecior numit Frăsinel.

Acest împărat mai avea și un dușman : „Om cap

de Bou", care trebuia să se războiască cu el, dar în război a fost prins și băgat la închisoare.

Fiul auzind că tată său a fost prins și băgat la închisoare, a pornit în căutarea lui, cu un tovarăș care se numea Stânjânel. Au mers zi de vară, până'n seară, cale lungă să le-ajungă.

Cum au ajuns, pe pământul lui Șarpe cu cap de Om, pomii au început să se aplece cu vârfurile la pământ, munții se cutremurau.

Atunci Șarpele cu cap de Om, a ieșit din palat și când s'a avântat în sus, a trecut peste ape, peste munți, peste păduri, până le-a ieșit în cale.

Frăsinel a vrut să facă un pas înapoi, ca să scoată paloșul, dar șarpele n'a așteptat mult și l-a cuprins de mijloc. Stânjânel voinicul, a început să lovească cu paloșul, dar paloșul cât de ascuțit era, n'a putut să pătrundă în Șarpele cu cap de Om.

Atunci, șarpele văzând că mai este cineva pe alături, l-a slobozit puțin pe Frăsinel, dar Frăsinel cum a văzut că l-a slobozit puțin, a scos buzduganul și l-a repezit în moalele capului. Șarpele când a aruncat ochii în sus și văzând că Frăsinel stă gata să-l taie, s'a rugat să-l lase că se prinde frate de cruce și ori unde se vor afla le va da ajutor.

Stânjânel și Frăsinel au mers la palat, unde au stat 3—4 zile povestind șarpelui pe cine caută.

(Va urma)

VASILE ST. GHERGHEȘAN—Ostrov

Vacanța Paștelui.

În anul acesta, vacanța Paștelui ni s'a dat cu două zile mai înainte, fiindcă a doua zi era Sf. Gheorghe.

Cum am venit de la școală, mi-am strâns cărțile și caietele, pentru că mama mi-a dat voie să mă mai joc

și să mai odihnesc câteva zile. Din seara Duminicii Floriilor, am început să merg la denii. Toată săptămâna Paștelui, în fiecare seară am fost cu mama la denii. Am fost atentă la ce citea părintele și la predicile pe care le ținea în fiecare seară. Este primul an când m'am dus și eu la toate deniile și mi-a plăcut foarte mult. Cel mai mult însă, mi-a plăcut în seara de Vinerea Mare și la Înviere. În cele trei zile de Paști, am fost în fiecare zi să mă plimb. M'am dat în leagăn și am fost la circ. După Paști, m'am pus să-mi scriu și să-mi învăț lecțiile.

Așa am petrecut anul acesta vacanța Paștelui și sunt foarte mulțumită.

ANA V. MALCEF, cl. II-a pr. No. 4 f.

Inchinare

Revistei „Copilul Dobrogean“

*Ai împlinit, scumpă revistă, vreo trei ani și jumătate,
De când tot apari într'una și'n oraș și pe la sate.
Toți copiii silitori, te primesc cu voce bună
Fiindcă 'ntotdeauna vii, cu povestiri, c'o vorbă bună.
Și noi te-am ajutat atuncea, când plăpândă abia erai
Dar te așteptam cu nerăbdare, atunci când întârzieai
Și ne bucuram noi foarte, când dădeai spre publicare
Ale noastre mici compuneri, ale noastre poezioare.
Spor la muncă pentru toți și colaboratorilor tăi
Ca să povestească multe, ce-au pățit prin lunci și văi.
Și-ți dorim scumpă revistă, cât mai mulți ani să trăiești,
Să trăiască toți aceia cari te fac ca să 'nflorești !*

SIMION DUMITROF, elev cl. II-a S, I,—Tulcea

Grădina de pomi.

(Compunere liberă)

Noi, ca și ceilalți oameni, avem o grădină de pomi.

Sa vă povestesc despre mica și frumoasa noastră grădiniță. Ascultați, povestea! Grădinița noastră este mică, dar tare frumoasă! Ea are mulți pomi fructiferi: caiși, zarzări, gutui, etc. Fratele meu a săpat pământul ca să-l facă mai afânat, să poată pătrunde aerul și apa mai cu ușurință. Apoi am făcut gropi. Am început să sădim pomii, unul câte unul și am pus la fiecare câte un băț, care să-i apere de bătaia vântului. La anul, ei vor crește mari, vor înflori, apoi vor da rod și așa ca pentru probă, la început când se vor coace, voi aduce și domnului învățător, o pungă cu două, trei fructe gustoase. Povestea mea este mică. Dacă vă place dumnevoastră și dacă vreți, vă rog publicați-o în revista noastră a școlarilor.

CHIRIȚA TUDOREL, cl. III-a șc. No. 2 b.—Tulcea

Cum îmi arăt dragostea față de părinți și frați

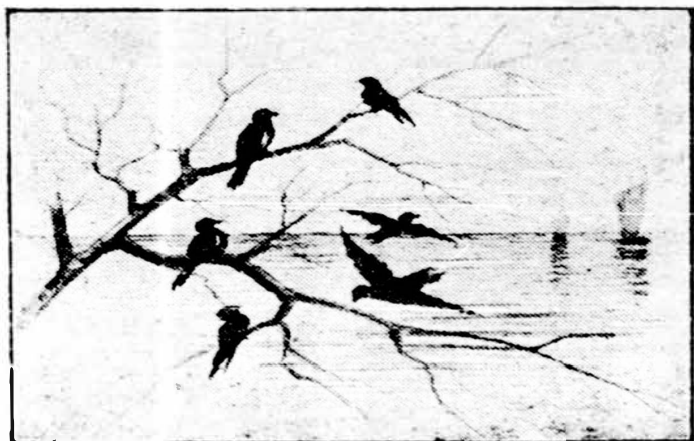
Cu ce greșesc față de ei și cum aș putea să mă îndrept.

De când se nasc copiii și până se fac mari, părinții numai de ei trebuie să se țină. Trebuie să-i apere de foc, de apă și altele. Când se fac mari, trebuie să-i dea la școală, trebuie să le cumpere cărți, îmbrăcăminte și altele.

De aceea nu e bine să-i supărăm, sau să-i necăjim. Când ne trimete undeva, să mergem voioși. Când dorn să nu facem gălagie. De asemenea, trebuie să ne iubim frații și surorile. Când avem de împărțit ceva, să împărțim frățește. Să nu ne batem, ci din contra să ne iubim, căci așa e frumos. Eu greșesc față de părinții mei supărându-i și făcând alte obrăznicii. Li mai supăr prin neascultare sau când nu mănânc și fac mofturi. Când plec undeva fără să le spun, iar îi supăr căci sunt îngrijați. De azi înainte mă voi sili să nu-i mai supăr cu obrăznicile mele, căci vreau să ajung un om de treabă.

BADEA D. CONSTANTIN cl. IV-a p. No. 1 b.—Tulcea

Pădurea în luna Mai.

Intr-o zi, de sărbătoare, am plecat dis de dimineață cu un coleg al meu, să ne plimbăm în pădurea din apropierea satului. Când am ajuns în pădure, soarele nici nu răsărise. Peste câteva minute răsări și soarele din bolta cea albastră a cerului, cu razele lui călduțe, care te încălzea și-ți dădea multă veselie.

Copacii erau înfrunziți. Stând sub umbra unui copac, și uitându-mă la soare, vedeam razele cele subțiri și galbene, care se împrăstiau în toată pădurea. Zefirul sufla lin prin ramurile copacilor. Albinele zburau din floare în floare, încărcându-se de polen și se întorceau bucuroase la stup, unde depuneau mierca strânsă cu multă grijă și cu atâta oboseală.

Mă gândeam la iarna ce a trecut în anul acesta.

Copacii, de toate felurile se înlădiau în dreapta și în stânga, de credeai că se smulg din rădăcini.

Acum toate găzile pleacă după hrană spre a putea trăi.

Acum toată pădurea se leagănă frumos, de vântul ce bate lin și călduț.

Pe sub copaci, a răsărit și iarba din rădăcinile ei vechi.

Oile pasc și mielușei se joacă. Ciobanii și ceilalți băieți, stau strânși la un loc, ascultând cum cântă alt băiat din fluer, o doină din timpurile vechi.

Păsările ciripesc prin copaci, liecare în limba lor.

Acum așteptăm vara cea plină de bucurie.

Așteptăm ca copacii din grădini, să ne dea fructe frumoase, iar cei din pădure, podoaba verde și frumoasă!

MINCU ANGHEL, cl. VII-a—Pecineaga

HAZURI

Bătatul:—«Zi unchiule, de ce n'are bunțul păr?

Unchiul—„Fîndcă.. se gîndește prea mult înainte de a vorbi!»

Bătatul—„Atunci, tu de ce.. ai mult păr?

—„Tăticule, poți să te iscăleși cu ochii închiși?

—«I-auzi vorbă! Da cum să nu pot?...

—„Bine! Atunci închide ochii și iscălește carnetul de note.

Ionel cu Sândel s'au certat și acum fug unul după altul.

Ionel:—Mai stai acolo, că tot te prind eu!

Sândel:—Ba stai tu, că după tine nu fuge nimeni!

Bătatul: Tată, de ce plouă pe pământ?

Tatăl: «Ca să crească grâul, porumbul...

Bătatul: „Atunci de ce plouă pe acoperișuri?...

Socoteală.

—„Mă Costică: dacă am cumpărat eu odată 3 ouă și odată alte 7 ouă, câte s'au făcut?

—„Unsprezece...

—„El cum se poate? Ia mai gîndește-te?

—„Nouă...

—„Păi cum nouă. Ia vezi că ai greșit...

---„Palsprezece

—„Aaa, Doamne, și tu Costele, da de ce nu spui frate, zece...

—„Daaa! Da noi am învățat la școală că 5+5 fac zece...

Cornel:—„Sânde, vii azi pela mine să ne jucăm?

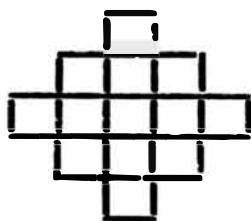
Sândel:—«Nu, nu mă lasă tata, că ci că ești prost crescut...

Cornel:—«Atunci nu-l nimic; vlu eu pela tine...

Gândește-te și desleagă și tu un joc:

1) de Hădărian Stepan cl. I liceu

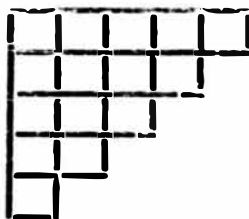
consoană
băutură
oraș în România
marginea apei
consoană.

2) de Draganof Vasilica cl. VII p.

ȘARADĂ

Partea 'ntăia, de doriți,
Printre plante o găsiți.
A doua de-o veți cânta,
Notă 'n muzică o veți vedea.
Iar a 3-a nu e grea,
O țară 'n Asia o veți vedea.
Toate 3 de le uniți,
Țară mare 'n Asia găsiți.

3) de Maier C-tin cl. V p. Topolog

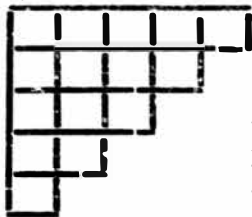
1) Merge pe apă
2) Primul om
3) În ei dormim
4) Ființă perfectă
5) Consoană.

De sus în jos la fel
4) de Obreja Aurelia

ȘARADĂ

Prima parte e o plantă
Iar a doua un pronume.
Pe-amândouă de uniți
Nume de pasăre găsiți.

5) de Cuzugioglu Spiru cl. IV No. 1

Numele de fată
Instrument muzical
Ziua ce a trecut
Poftim
Vocală

În jos la fel.

Deslegarea jocurilor din No. 4

Șarada : INVIEREA.

Joc în cruce. Paște, Artur, știrb, turba, erbar.

Cărți de vizită ascunse : Cerealist, Tighina.

Cuvinte f. vocale : Hristos a înviat din morți cu moartea pre moarte călcând.

Au deslegat jocurile:

Toate jocurile : Badea Const., Garabet Traian, Bdrughean, Edvard, No. 1 băeți.

4 jocuri : Burghilea Vasile, No. 1 băeți.

3 jocuri : Stoianovici Alex. liceul „Pr. Carol” Tulcea, Besnea C. Gheorghe cl. V-a Coimpunar, Obreja Aurelia și Mimi Singerliu cl. IV-a No. 2 fete.

2 jocuri : Topciu Virgil, Zeronian Onic, Oniță Emil No. 1 băeți.

1 joc : Flamaropol Tudorel, No. 1 băeți

O întâmplare.

Intr'o zi frumoasă de vară, eu și cu prietenele mele, ducându-ne la poiana cea frumoasă din Niculițel, ne jucam prin poiană și culegeam flori și fugeam după fluturași. Cum alergam noi așa, vedem în fața noastră un pui de șarpe ce ne privea. Ne-am speriat așa de tare, încât am fugit într'un suflet la bunica și spunându-i ce ni s'a întâmplat, am început să plâng.

Bunica mângâindu-mă, mi-a spus să nu mă mai duc prin poiană că poate să mi se întâmple ceva și mai rău.

Deatunci n'am mai fugit după fluturi prin poiană, de frica puiului de șarpe.

HADARIAN ARȘALUS cl. III. No. 1 f.—Tulcea

O vorbă bună pentru fiecare

Chiriță Tudorel cl. III-a No. 2 b. Ți-am publicat compunerea, dar să te silești să scrii mai îngrijit. Mai trimite.

Tăturor cititorilor revistei. Am primit foarte puține deslegări de jocuri. Nu vă mai plac jocurile din revistă?

Elebului Virgil R. Hila—Sanstimon jud. Ciuc. Iubite cititor, din pământul depărtat al Ardealului; ne face multă plăcere că se găsesc și acolo copii care îndrăgesc revista noastră. Jocurile au fost foarte bine deslegate. Dacă te uiți bine în revistă, vezi că dela A. la B., la primul joc, iese cuvântul Eminescu, mare poet român.

Șarada se explică astfel: Rom-an (Roman). Așteptăm să vă uniți mai mulți și să trimiteți deslegările toți într'un plic. Așa vă costă mai puțin.

Mitache I. Stanca cl. VI-a—Pecineaga. Compunerea ta e tot așa de frumoasă ca și a colegului tău Mincu Anghel. Nu știam cum să vă împac și atunci am tras la sorti. Nu te supăra că nu-ți publicăm compunerea. Caută și ne trimite altceva și vom publica.

Neculiță Marin cl. V-a—Luncavița „Patria noastră” va vedea lumina tiparului în numărul pe Iunie.

Buga Aurica cl. VI-a Nr. 4 f.—Tulcea Compunerea ta „Grâul” va apare în Iunie.

Barabanciuc Pașa cl. VII-a No. 4—Tulcea „Porumbui” apare mai târziu.

Babușcă Marinache cl. V-a, Chivu Ștefan cl. V-a—Luncavița „De ce așteptăm primăvara cu plăcere” e frumoasă, dar fiindcă mai avem o compunere despre așa ceva, sorții au hotărât s'o publicăm pe cealaltă. „Ruga Orfanului” mai târziu poate în Iunie.

Lizica Rășcanu cl. II-a L. P. I. Jocurile vor apare mai târziu. „De Paște” nu mai are rost acum. Trimite-ne altăceva.

Vicristencu Gavril cl. III-a Nr. 2 b, Obreja Aurelia clasa IV-a Nr. 2 f., Iacobeale Aurora cl. II-a Nr. 4 f. Jocurile voastre au mai fost publicate. Trimiteți-ne altăceva.

Mimi Singerllu Nr. 2 f. Șarada în Nr. viitor.